

φθαλμοὶ τοῦ λυσσῶντος κυνὸς φαίνονται λαμπροὶ καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς δύο διαπύρους σφαίρας. Ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀσθενοῦς κυνὸς αὐξάνει, ἡ δὲ διάθεσις πρὸς τὸ δαγκάνειν ἐλαττοῦται. Ἔστω τοιαῦτα καθησυχαστικὰ συμπτώματα δίδουσι πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἀπατηθῆ καὶ ὁ τοῦ κυνὸς κύριος καὶ οἱ περιεστῶτες. Ἐπαναλαμβάνομεν δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι δέον νὰ μὴ ἐμπιστευώμεθα εἰς ἀσθενῆ καὶ ὑποπτον λύσσης κύνα.

Περὶ τῆς λύσσης ἢ ὑδροφοβίας ἐπικρατεῖ παρά τῷ κοινῷ λαῷ ἐσφαλμένη καὶ ἐναντία τῆς ἀκολουθούσης ἰδέας. Ὁ λυσσῶν κύων δὲν φοβεῖται τὸ ὕδωρ, δὲν τὸ ἀποφεύγει ἐὰν τὸ πλησιάσωμεν πρὸς αὐτὸν, δὲν τὸ ἀποστρέφεται πεφοβισμένος· ἀπ' ἐναντίας πλησιάζων πρὸς τὸ ἀγγεῖον λείχει τὸ ρευστὸν καὶ τὸ καταπίνει κατά τὸ πρῶτον τῆς λύσσης στάδιον, ἂν καὶ ἡ κατάποσις γίνεται μετὰ συσφύξεως ἢ μετὰ συστολῆς τοῦ λάρυγγος. Ἐνίοτε ἐμβάπτει ὕλην τὴν ῥίνα καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς τὸ ἀγγεῖον δαγκάνων τὸ ὕδωρ, μὴ δυνάμενος ἵνα καταπίῃ αὐτὸ ὡς εἰς τὴν ὕγιᾶ αὐτοῦ κατάστασιν. Εἰς τὰ πρῶτα ταῦτα στάδια δὲν δεικνύει ἀποστροφήν κατὰ τῆς αὐτῷ προσφερομένης τροφῆς, αὕτη ὅμως τῷ προξενεῖ ναυτίαςιν. Πρῶδρομος λίαν χαρακτηριστικὸς τῆς ταχέως ἀναπτυχθησομένης λύσσης εἶναι, ἂν ὁ κύων καταξοχίζῃ καὶ καταπίῃ ἀντικείμενα ἀλλότρια, μὴ συνήθη αὐτῷ εἰς τροφήν, καθὼς λόγου χάριν ἄχυρα, ὑφάσματα τῆς κλίνης του, ὑποδήματα, ξύλα, ὑέλους, λίθους. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις αὐξάνει ἡ τοῦ σιέλου ἀπόκρισις, τὸ στόμα γίνεται ξηρὸν, δεικνύον κατὰ τὰ τελευταῖα στάδια τῆς ἀσθενείας κυανίζον χρῶμα. Ἡ τοῦ στόματος καὶ τοῦ λάρυγγος ξηρασία αὐξάνει, καὶ τότε ὁ κύων ἐμβάλλει πολλάκις τὸν πόδα, ὡς νὰ ἐξαγάγῃ καταποθέν τι ὄστουν. Αἷμα πολλάκις ἐκρέει ἕνεκα τῶν καταποθέντων κοπτερῶν ὄστων, ὑφ' ὧν τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ στόματος ἐτραυματίσθησαν. Αἱ δὲ ὑλακαὶ λυσσῶντος κυνὸς εἶναι τόσον χαρακτηριστικαί, ὥστε ἡ φωνὴ αὐτοῦ δὲν λησμονεῖται ποτὲ ὑπὸ τοῦ ἀκούσαντος ταύτην. Ἡ πρῶτη καθαρά φωνὴ γίνεται τραχεῖα, βαθυτάτη, καὶ διὰ τοῦτο κύνα ἀλλάξαντα τὴν φωνὴν του καὶ ἀσθενῆ ὄντα ὀφείλομεν νὰ ὑποπτευώμεθα. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὁ λυσσῶν κύων γίνεται ἀνάληπτος, ἀδιάφορος κατὰ διαφορῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐκτελεσθέντων βρασάνων καὶ κατὰ τῶν μεγαλύτερων ἀλγηδόνων· οὔτε ὑλακτεῖ, οὔτε πόνον δεικνύει. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προξενεῖ ἡ ὄψις λυσσῶντος κυνὸς εἰς ἄλλους κύνας· ἡ ἐντύπωσις δὲ αὕτη εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε ὁ ἕτερος κύων εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἵνα διαγνωσθῆ ἢ ἤρεμος λύσσα ὑπόπτου κυνὸς. Οἱ ὕγιαις κύνες βλέποντες τὸν λυσσῶντα ὀργίζονται καὶ ἐπιπίπτουσι κατ'

αὐτοῦ. Ὁ ἵππος λακτίζει προσπαθῶν νὰ τὸν δαγκάσῃ, ὁ ταῦρος ὄρμη κατ' αὐτοῦ προτείνων τὰ κέρατα. Ἄμικισθανθεῖς ὁ κύων ὅτι λυσσῆ, φεύγει καὶ εὐρίσκει ἐκτὸς τῆς οἰκίας τὸν θάνατον. Ἐὰν δὲ ἐπ' ἀνέλθῃ ὑπάρχει μέγας κίνδυνος διὰ τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ δι' ἅπαντα τὰ ζῶα· διότι καθ' ὅλων ὄρμη, περιφρονεῖ ἅπαντα τὰ θωπεύματα καὶ δαγκάνει ἅπαντα τὰ ζωντανὰ ἄνευ διακρίσεως, καθὼς καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα· τρέχει ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ κρεμαμένην ἄμα δὲ καὶ μετὰ κοινοῦ κεκαλυμμένην τὴν γλῶσσαν. Ἐὰν δ' ἐκ τοῦ κόπου παρακινήθῃ νὰ κοιμηθῆ, οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἐξυπνίσει! διότι ἀνακτῆσας ἤδη νέας δυνάμεις διὰ τοῦ ὕπνου ὄρμη μετὰ φρικώδους δυνάμεως δάκνων θανατηφόρως· τελευτᾷ δὲ ὑπὸ γενικῆς παραλυσίας.

Ταῦτα τὰ μετ' ἀκριθείας ἐκτεθέντα συμπτώματα, συλλεχθέντα ὑπὸ διασήμου φυσιοδίφου, εἶναι ἄξια τῆς ὅσον ἔνεστιν εὐρυτέρας δημοσιότητος πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ καὶ προφύλαξιν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΞΑΥΕΡΙΟΣ ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΙΣ ΒΥΡΩΝΑ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ W. L. Bowles)

(Ὅρα συλλάδ. 363, σελ. 140.)

Τέλος, Ἀρόλδε, ἔπαυσε καὶ σὺ ἀποδημῶν!
 Εἰς τῆς Ἑλλάδος ἔκραξες τὴν γῆν· Ἐλευθερία!
 Καὶ ἡ φωνὴ σου πανταχοῦ, εἰς ὅσους κ' εἰς ὄρμη
 Εἰς βράχους κ' εἰς αἰγιαλοὺς ἀντήχησεν ὁμοία.
 Πλὴν, φεῦ! φαντάσματος μαρφή σ' ἐνέδρευ' ἀπαισία,
 Καὶ τέλος του ἐπέρασε τὰ στήθη σου πικρὸν·
 Κατέπεσε ἐν νεαρχῷ, ἀνθούσῃ ἡλικίᾳ,
 Καὶ ἤχησ' εἰς τὰ ὄρη σου, Ἑλλάς, μετὰ μικρὸν
 Φωνὴ ὄξετα· Κλαύσατε τὸν Βύρωνα νεκρὸν!

Δὲν θέλω αἶκτος κατηφῆς νὰ κλαύσῃ ἔσας πλάνης
 Διέκοψε τοῦ ἥρωος ἡ πρῶτος θανή.
 Τώρα, Ἀρόλδε, τὴν θνητὴν πορεῖαν σου περάνας
 Δὲν εἶσαι πλέον ὑπαρξίς ἀίθης, μὴ κοινή,
 Ὅν ἐκτακτον, ἔπερ γελᾷ συγχρόνως καὶ θρηνεῖ.
 Κυβάριστος ἀρκαδικῆ ἐπάνω σου ἄς κλίνῃ,
 Ἄς στέψῃ δάφνη Πηνειοῦ χλωρὰ τὴν εὐγενῆ
 Μορφήν σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου ἀτάρσχον ἄς μείνῃ,
 Καὶ βλάσφημος ψιθυρισμὸς ἐπάνω σου μὴ γείνῃ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπαυσας, Ἀρόλδ', ἀποδημῶν!
 Ἐδῶ σοῦ ἔπρεπε νεκρὸς νὰ μείνης τελευταῖον,
 Ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν πᾶς αἶων ἀπέκαμ' εὐφημῶν,
 Καὶ τῆς ἡγίας ἢ Κλειῶ τὸ ἔδαφος τ' ὠραῖον.
 Αὐτοῦ μὲ δάφνας ἄς στεφθῆ, τὸ μέτωπον τ' ὠραῖον

Καὶ τὰ νεκρά σου βλέφαρα. Ἦγον αὐλοῦ λιγόν
 Ποτὲ ἄε μὴ ἀκούσωσι τὰ Τέμπη τόρα πλέον !
 Ἐγὼ, Ἀρόλδ', ἀκολουθῶ μὲ πένθιμον σιγῆν
 Τὸ νεκρικὸν σου φέρετρον εἰς τὴν πατρίαν γῆν.

Ἄργά προβαίν' ἡ νεκρικὴ πένθιμη συνοδεία
 Καὶ τὴν προπέμπουν δάκρυα καὶ στεναγμοὶ ὁμοῦ.
 Καὶ τοῦ χωρίου ἡ μικρὰ τὴν δέχετ' ἐκκλησία !
 Ἐδῶ παρὰ τὴν προσφιλεῖ μητέρα σου κοιμοῦ,
 Ἦτις μετὰ περιπαθοῦς ἠγγρόπνησ' ὀφθαλμοῦ
 Ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ παιδὸς τὰ νέα ἔτη, ἦτις
 Ἐφρούρησε μετὰ θερμοῦ τὸ λίκνον σου παλμοῦ.
 Τώρα τὸ τέκνον ἔφυγε τὴν τύρην, καὶ μαζὺ της.
 Ἐπέστρεψ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς νὰ ἴσυχάζῃ, κοίτης.

Ἄν ἡ νεκρά της κεφαλὴ τοῦ μνήματος τὴν γῆν
 Ἦδύναιτο ἐπὶ στιγμὴν μακρὰν της ν' ἀποσεισῇ.
 Καὶ ν' ἀποβάλλ' ἡ γλῶσσά της τὴν νεκρικὴν σιγῆν,
 Τοιαῦτα, Βύρων, ἤθελεν ἡ μήτηρ σου λαλήσει.
 « Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, υἱέ μου, ἔχει δύσει
 Τὸ ὄνειρον τοῦ βίου σου, ὁ θροῦς, ἡ ταραχὴ.
 Ἐλθέ καὶ μετὶς παρ' ἐμοί· ἐδῶ τὸ οὐδὲν πλήσει
 Κανεὶς τοῦ βίου πάταγος, τοῦ κόσμου ἰαχὴ.
 Ἐδῶ τὰ πάθη λησονεῖ καὶ ὑπνώττει ἡ ψυχὴ !

Α.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΛΙΟΥ 15, 1865.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανεβίβηεν ἐκ Κερκύρας τὴν 5 τοῦ
 μεσοῦντος εἰς Ἀθήνας, ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν
 29 Μαΐου.

*
*
*

Ἡ ἐξέλεξις τῶν ἐκλογῶν ἐτελείωσεν ἐπεκυρώ-
 θησαν δὲ πασὶ ἀνεξαιρέτως. Ἡ Ἐ.Π.Δ.ς, ἐφημερίς
 συντασσομένη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ,
 δημοσιεύσασα τὴν 3 τοῦ μεσοῦντος ἐκτενὲς ἄρ-
 θρον περὶ αὐτῶν λέγει καὶ ταῦτα·

« Ἀναντίρρητον ὅτι κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἐγένοντο
 ἀταξίαι· ἀνομίαι διεπράχθησαν· ἐνικχοῦ ἐγένοντο βι-
 σιοπραγίαι καὶ διαφθορά· ἡ ἐκλογὴ τοῦ λαοῦ δὲν ὑ-
 πῆρξε πάντοτε ἐπιτυχής· καὶ ὁμοίως, πλὴν τινῶν ἐξαι-
 ρέσεων λίαν εὐαρίθμων, οἱ σήμερον ἐν τῇ βουλῇ ἐ-
 δρεύοντες βουλευταὶ εἶναι οἱ νόμιμοι τοῦ ἔθνους ἀν-
 τιπρόσωποι. Κατὰ δὲ τὴν ἐξέλεξις, ἕσα ἔλαβον χώ-
 ραν ἐν τῇ ἐκλογικῇ πάλῃ ἀπεκαλύφθησαν ἔτι φαι-
 νότερον, ἐντὸς μὲν κύκλου μᾶλλον περιορισμένου,
 ἀλλὰ διὰ χαρακτηρῶν ζωηροτέρων, καὶ κατὰ τρό-
 πον θετικώτερον. Αἱ ἐκθέσεις τῶν τμημάτων καὶ αἱ
 ἐκ τούτων συζητήσεις καὶ ἀποφάσεις ἐπανελάβον ὡς
 ἐν τινι συγκεντρωμένῃ ἐστὶ τὴν αὐτὴν εἰκόνα, ἧς τὰ
 διάφορα μέλη διεχαράχθησαν κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ
 ἦσαν διεσπαρμένα ἐν ταῖς διαφόροις ἐπαρχίαις. Ἐν
 ἄλλοις λόγοις, ἡ αὐτὴ εἰκὼν ἀντανεκλάσθη ἐν μι-

κροτέρῳ κατόπτρῳ. Πολὺ δὲ ἀπέχομεν τοῦ νὰ ἰσχυ-
 ριζώμεθα ὅτι ἡ ἐξέλεξις ἐγένετο νομιμώτερον ἢ αἱ
 ἐκλογαί. Οὔτε κατὰ τὴν πρώτην οὔτε κατὰ τὴν δευ-
 τέραν περίστασιν ἐτηρήθη αὐστηρὰ νομιμότης. Ἐπε-
 κυρώθησαν ἐκλογαὶ αἵτινες ἔπρεπε νὰ ἀκυρωθῶσι·
 προωράθησαν παρανομίαι ἐναργέσταται, ἐκηρύχθησαν
 ἐνήλικες οἱ ἀνήλικες, παρεβλέφθησαν πράξεις διαφθο-
 ρᾶς δικαστικῶς ἀποδεδειγμένας, προσδιωρίσθη αὐ-
 θιζιρέτως καὶ ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τῆς κυβερνή-
 σεως ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν ἐπαρχιῶν τινῶν, καὶ,
 τὸ προκδοξώτερον, συνεπληρώθη ἐνίοτε διὰ τοῦ ἐ-
 πιλαχόντος ὁ κατὰ τὴν γνώμην τῆς βουλῆς νόμιμος
 ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν ἐπαρχίας τινός. »

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐξάγει τὸ ὀρθότατον τοῦτο συμ-
 πέρασμα, ὅτι « ἡ βουλὴ κρίνουσα αὐτὴ ἑαυτὴν δυ-
 νάμει ἧς ἔχει κατὰ νόμον ἀνεκκλήτου δικαιοδο-
 σίας, προέβη δι' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πνεύματος τοῦ
 ὀδηγήσαντος τοὺς ὑποψηφίους κατὰ τὰς ἐκλογὰς . .
 καὶ ὅτι αἱ ἐκλογαὶ δὲν ὑπῆρξαν εἰμὴ αὐτόματος καρ-
 πὸς τοῦ τόπου, ἡ δὲ ἐξέλεξις ἐγένετο ὡς φυσικὴ
 συνέχεια τῶν ἐκλογῶν. » Τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐρ-
 μηνευόμενον καθαρώτερον καὶ συντομώτερον σημαί-
 νει ταῦτα· « Καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ κατὰ τὴν
 ἐξέλεξις ἐπεκράτησε παρανομία, ἀλλ' αὐτὴν ἀσπά-
 ζεται ὁ τόπος. » Διὰ τοῦτο καὶ ὁ συντάκτης τοῦ ἄρ-
 θρου, εἰ καὶ ἀποστρέφεται αὐτὴν, δὲν πτοεῖται. « Δὲν
 μανθάνει τις, λέγει, νὰ περιπατῇ εἰμὴ προσκόπτων. »
 Ἀλλὰ τὸ ἀξίωμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀκούομεν κατὰ
 κόρον ἀπὸ τοῦ 1862 ἔτους βομβοῦν ἀκάθεκτον περὶ
 τὰς ἀκοὰς ἡμῶν, ὅπως δικαιολογηθῶσι τὰ ἀνομή-
 ματα τὰ ἀνατρέψαντα τὰ θεμέλια τῆς πολιτείας
 καὶ τὰ παρακολουθήσαντα τὴν ἀνατροπὴν, δὲν εἶ-
 ναι ἄρτιον. Ναι μὲν οὐδὲν βρέφος κατώρθωσέ ποτε
 νὰ βαδίσῃ ἀσφαλῶς πρὶν ἢ προσκόψῃ· ἀλλὰ κατώρ-
 θωσε καὶ νὰ βαδίσῃ ἀνευ προηγουμένης χειρουργίας.
 Τὸ 1830 ἐδεινολογεῖτο ὁ Κυβερνήτης πρὸς τὸν
 διευθυντὴν τῆς Μαδαγάσκου πλοίαρχον Λάγγης, ὅτι
 αἱ βραδουργίαι καὶ ἡ ἀχαλίνωτος ἀντιπολίτευσις
 παρέλυσαν τὴν ἰσχύϊν τῶν νόμων, καὶ καθίστων ἀδύ-
 νατον τὴν παγίωσιν τῆς τάξεως· ὁ δὲ ἄγγλος ναυ-
 τικὸς δραστηκώτατον φάρμακον προέτεινε τὴν πα-
 ραδοχὴν Συντάγματος. « Θέλεις λοιπὸν νὰ δώσω ξυ-
 ράφιον εἰς τὸ βρέφος τοῦτο ! ἀνέκραζεν ὁ Κυβερνή-
 τής δακτυλοδεικτῆσας τὸν ὀκταετῆ τοῦ πλοίαρχου
 υἱόν. Καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι θὰ κόψῃ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ
 ὡς ἀγνοοῦν τὸ ξυρίζεσθαι ; — Ναι, ἀπεκρίθη ὁ ἄγ-
 γλος, τὸ βρέφος ἀγνοεῖ τὸ ξυρίζεσθαι· ἀλλὰ σὺ λα-
 βὼν ὀδήγησον τὴν δεξιάν αὐτοῦ καὶ δίδαξον τὴν
 τέχνην. » Θαυμασία καὶ ὀρθὴ ἡ ἀπόκρισις. Ἀλλὰ
 τίς θὰ διδάξῃ τὸ βρέφος τὸ καλούμενον Ἐ.Π.Δ.ς, πῶς
 νὰ μεταχειρίζεται τὸ ξυράφιον τὸ καλούμενον Σύν-
 ταγμα, ὅπως μὴ κόψῃ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ ; Ἡ βουλὴ